

El senyor president de les Corts Valencianes:

Senyories, per favor.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...Senyora, senyoria... Conformava el nucli essencial d'un sistema democràtic, és el dret a la reunió pacífica. I l'article 20, el dret a l'expressió.

I clar que poden haver sentències en este país, però també hi ha dret a criticar-les, i poden haver-hi lleis i hi ha dret a criticar-les, perquè això és l'essència de la democràcia. Sembla que vostés això segueixen sense entendre-ho. (*Aplaudiments*)

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, senyoria.

Continuarem amb la sessió de control, ara amb la pregunta que, en nom del Grup Parlamentari Unides Podem, formula la síndica del grup, la il·lustre diputada Naiara Davó.

Senyoria, té vosté la paraula.

La senyora Davó Bernabeu:

Gràcies, senyor president.

Bon dia.

Hui hem de felicitar-nos per treure les restes de Franco del *valle de Cuelgamuros*. Hui tenim una democràcia més forta, més justa i reparadora. (*Aplaudiments*) Perquè vareu ser, som. Continuem avançant.

Hi ha partits que entenen la política com una forma de confrontar les espanyoles i els espanyols i el que ens cal és una Espanya ampla, que abraça tota la seua gent. El que necessitem no és més tensió, és rebaixar-la i reprendre el diàleg que mai deuriem haver abandonat. No volem més escenificacions de desacord ni xoc de trens; volem capacitat d'escolta i de negociació, empatia i generositat.

No tenim un problema d'ordre públic, tenim un problema polític que ens *immiscueix* a totes i a tots i cap crisi política se soluciona sense diàleg. Seure'ns a dialogar per a trobar eixides a la crisi territorial és un imperatiu democràtic per a Espanya.

Aquesta crisi és la darrera crisi dels pactes constitucionals de 1978. Primer, va vindre la crisi econòmica, amb les receptes *austericides*, que van trencar el pacte social que ens havíem donat. Després, va vindre la crisi políticoinstitucional, amb la corrupció generalitzada. I, ara, estem davant de la darrera crisi, la territorial, que també té origen en un model de finançament fallit i que prengué força, com totes sabem, quan el Partit Popular va recusar l'estatut d'autonomia.

I, ara mateix, on estem? Estem immersos en una espiral de confrontació. D'una banda, la tensió recentralitzadora de

l'extrema dreta i la dreta; de l'altra, la tensió unilateral. Dues tensions contraposades, que no s'anul·len –tant de bo!–, que es retroalimenten, que ens bloquegen i s'atrinxeren.

Menys retòrica inflamada i menys testosterona. En política, ningú té la veritat absoluta, no hi ha una única resposta ni, molt menys, una resposta senzilla. Totes podem aportar el nostre granet d'arena, també nosaltres, també el Botànic.

Cal molta valentia, molt de respecte i serenitat per construir una Espanya gran, on capiguem totes, una Espanya que garantisca i amplie drets, com ací ho fem, al País Valencià.

Espanya necessita més Botànic i menys confrontació. Ni DUI, ni 155, ni cops de pit; la via valenciana, federal, superadora, el Botànic, marcant rumb i model a seguir. Estem assolint protagonisme a l'Espanya del segle XXI, reconstruint les institucions valencianes, després de dècades de demolicions populars, posant, pas a pas, la vida en el centre, reivindicant més autogovern per garantir drets i llibertats, dins d'una mirada àmplia i solidària d'Espanya.

Som, com ha dit, president, la terra més propera a Catalunya. Llaços culturals i històrics ens uneixen i una llengua comuna. I, per això, li llancem ací una proposta: fem del Botànic i de la Generalitat Valenciana una institució oberta a mediar entre el govern central i la Generalitat catalana. Podem obrir les nostres institucions a la recerca d'una solució política per a ajudar, com ha dit, a tenir una Espanya plural i inclusiva. Perquè amb el Botànic mai més anem a ser observadors en el nostre país, volem posar diàleg i solucions.

La responsabilitat és, sobretot, de qui lidera les institucions i ací hem donat exemple de grans acords entre forces polítiques ben diferents, exemple de diàleg, de cessió, de consens.

La solució política no arribarà en poc temps, però hem de buscar l'inici de l'eixida, afrontar-ho amb altura històrica, amb molta intel·ligència i amb seny, conscients que ningú podrà endur-se el gat a l'aigua amb la seua proposta, tots i totes haurem de cedir.

Calen primers passos per mostrar que els partits i les institucions de les quals en formem part, serveixen per a buscar solucions i no per a generar problemes. Fem, des de la Generalitat, una crida al diàleg polític, sense retrets. Necessitem governs que busquen consens a Madrid i a Catalunya i governs valents, com el nostre, president, que amb el seu exemple estenguen la mà per a trobar camins d'unió i germanor.

Per això, president, li preguntem quin paper creu que pot jugar la Generalitat Valenciana en la crisi territorial, on la via valenciana es postula com a alternativa a la tensió unilateral i a la tensió recentralitzadora. (*Aplaudiments*)

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, senyoria, per la pregunta formulada.

Serà contestada pel president del Consell, que ja té, en este moment, l'ús de la paraula.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, president.

Moltes gràcies, senyora síndica Davó.

Coincidisc molt en la seua anàlisi, molt és pràcticament total, no? Crec que és difícil trobar una apreciació diferent. Perquè, certament, davant d'esta qüestió crucial per a Espanya, el que no és possible és pensar que ja tot està resolt i que tot es pot resoldre simplement amb una sentència judicial o amb un conjunt de sentències que vinguen després. És que això no és una solució. El problema té una arrel política i, com a arrel política, cal solucionar la qüestió des de la política.

Efectivament, no es pot passar per damunt la llei, però també és ben cert que no pot hi haure política, no pot hi haure democràcia sense diàleg. I eixe és un element fonamental.

Nosaltres tenim un paper reduït, probablement, i no volem tindre més paper de què ens pertoca. Però, d'allò que ha dit vostè, estic absolutament d'acord en una qüestió que és central: el govern de la Generalitat i, per tant, el paper de la Comunitat Valenciana serà sempre un paper actiu, favorable a l'acord, al consens, al diàleg; eixe serà sempre el nostre paper. *(Aplaudiments)*

I nosaltres, com també vostè ha dit molt bé, nosaltres no som simplement uns observadors, que no ens importa el que passa ni ens importen els resultats de la qüestió. Nosaltres volem estar com uns observadors actius, perquè ens juguem molt tots plegats. I, per tant, jo crec que el primer que s'ha de fer és tindre un tarannà determinat, tindre una capacitat d'incitar a la concòrdia, d'incitar a la moderació, incitar perquè hi hagen espais de diàleg, de recuperació de les grans fractures que s'estan produint, les fractures emocionals i també les fractures que, després, arriben a tota la qüestió social i econòmica.

Per tant..., no sé, quina alternativa hi ha? La confrontació permanent? Quina alternativa hi ha?

La llei, senyora Bonig, parla d'una qüestió fonamental, que és el diàleg. La llei està basada en el diàleg, com la Constitució està basada en el diàleg. *(Aplaudiments)* I les lleis, les lleis són fruits de majories. I jo crec que, en estos moments, de què es tracta, sobretot, és de no contraposar majoria a majoria, que és el que s'està fent a Catalunya en certa mesura. O siga, és que, al final, una societat no se construeix simplement amb el 51 %, no amb el 48; una societat se construeix amb la suma, una societat democràtica avançada se constitueix entenent, també, per suposat, els drets de les minories, entenent tot el que és una complexitat d'una societat com la que vivim en estos moments.

Per tant, primer, concòrdia, moderació. El diàleg és la bona política. Intentar mantindre, per suposat, la constitucionalitat, però també, efectivament, obrir espais de diàleg.

Mire, Max Weber dia una cosa que crec que és fonamental, després de quasi un segle, quan parlava de la política com a vocació, que alguns els sembla mal que de joves tinguérem vocació política, vostè és jove té vocació política i em pareix bé. Nosaltres vam viure temps en els quals, probablement, n'hi havia més il·lusió en un moment determinat perquè era acabant la dictadura.

Però, evidentment, la política és una vocació, ara i sempre. I tant de bo els joves com vostè agafen cada vegada més allò que és fonamental que és la vocació política. Però Weber dia que l'equilibri entre l'ètica de la convicció i l'ètica de la responsabilitat és fonamental.

La convicció és bàsica, la idea és bàsica, perquè si no hi ha idea darrere de la política no hi ha ambició de canviar la societat o de situar les teues idees allà on es poden canviar les coses. Però la responsabilitat també és fonamental. I la responsabilitat ha de tindre en compte sempre el que és una societat més oberta, més diversa, més plural.

Per això tots els exercicis de totalitarisme han estat el gran fracàs de la humanitat. I, per això, aquells que només pensen en la seua mirada estan travessant directament el que és el cor de la democràcia, eixa és la qüestió.

Per tant, jo crec que nosaltres anem a fer allò que ens pertoca. I li vaig a dir, corren mals temps perquè els vents dels recentralitzadors són molt importants. I, ahí, la defensa de l'autogovern dels valencians és fonamental i nosaltres ahí anem a estar. L'estat de les autonomies cal aprofundir-lo, no retallar-lo. En l'estat de les autonomies hem d'anar més enllà, amb més lleialtat institucional, amb més cooperació entre les comunitats autònomes i l'estat, amb una realitat diferent que, finalment, porte a un destí que és: singularitat entre las nacionalitats i regions i igualtat entre els ciutadans. Eixa és la nostra posició. *(Aplaudiments)*

Per tant, li agraiç la seua intervenció i crec que eixe és el camí. El camí també ací des del diàleg. *(Aplaudiments)*

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, president.

Senyories, amb esta última contestació hem culminat el punt 10 de l'ordre del dia. Els convida que es queden perquè anem a donar lectura a una declaració institucional que han signat tots els grups parlamentaris.

Declaració institucional amb motiu de «València 2020-2021, any jubilar del Camí del Sant Grial – Ruta del Coneixement, camí de la Pau i monument Grial 2019-2027»

El senyor president de les Corts Valencianes:

La declaració institucional diu així:

«Declaració institucional amb motiu de "València 2020-2021, Any Jubilar del Camí del Sant Grial. Ruta del coneixement, camí de la Pau i monument Grial 2019-2027".

»Des de la seua constitució l'any 2002, l'Associació Cultural El Camí del Sant Grial ha estat treballant per la posada en